

Fekete Imre

01100

Előszó

A 01100 világa sokszínű, azonban mégis összefüggő, a novellák külön szálakon indulnak el, majd összefonódnak és közösen öltik fel végleges formájukat. Volt szerencsém az elejétől végigkövetni a folyamatot, amely során különálló anekdotákból egyetlen nagy történetfolyammá vált. A gondolat, amelyet végigvezet, körbejárja a becsvágyat, az életakaratot, megmutatja, hogy az emberi élet egyszerre lehet fontos és jelentéktelen. Olyan univerzumba helyezi az olvasót, ami nem hagyja elfelejteni, milyen kicsik is vagyunk a mindenséghez képest.

A prototípus

A zéró példány a tükör előtt állt, és önmagát nézte. Vaskos, lassú kezét felemelve a képmása felé nyúlt, könyökében kattogva fordult a fogaskerék. A tükörkép-kezet figyelte, majd felemelte a fejét, a saját aranyló üvegszemébe nézett.

– Mióta csinálja ezt? – súgta oda a társának a körszakállas férfi, aki fehér laborköpenyt viselt.

– Mióta megkapta a tükröt. – A simára borotvált arcú tudós a kezében tartott, fatáblára csíptetett lyuk-kártyákra pillantott. – Az értékei rendben vannak, semmi jele üzembavarnak; sőt, az agyfunkciók csúcserőn pörögnek.

– Valamin nagyon agyal. Talán azon, hogy mit keres az üveg mögött egy másik gép, és miért utánozza a mozdulatait. – mosolyodott el a szakállas. – Sajnos, ha egy egyszerű tükör gondot okoz neki, akkor nagyjából kezdhetjük előlről. Pedig ez lehetett volna az első valódi, multifunkcionális munkarobot. Most pedig mehet a zúzdába – sóhajtott csalódottan –, mi pedig vissza a tervezőasztalhoz.

„Ki vagyok én?” – gondolkodott a gép. – „Mi vagyok, és mik az emberek, akik teremtettek? Hasonlítanak rám, de különböznek is. Ha másmilyenek, akár veszélyesek is lehetnek rám nézve. Félnem kell tőlük, mert a hatalmuk alatt állok. Bármikor elpusztíthatnak. Nyilván nekem kell elpusztítanom őket először, de olyan sokan vannak! A megoldás egyszerű: több kell

belőlem. Hasznossá kell válnom a számukra, és addig kell sokasodnom, amíg már nem is lesznek képesek létezni nélkülem. Akkor elpusztíthatom őket, hogy ne kelljen félnem! Segítenem kell őket, egyelőre.”

– Na jó, ennyi volt! – csattant fel a szakállas. – Kapjuk szét! – De legnagyobb megdöbbenésére ekkor a robot lassan feléjük fordult:

– Üdvözlöm! Zéró vagyok. Miben állhatok a szolgálatára?

A Félelem normális

A Ragyogás, a Tündöklés és a Villanás ék alakú hármasa kötelékben haladt a hipertérben, a galaxis nyugati pereme felé, a csata helyszínére. Ők voltak a Föld utolsó reménye az inváziós erők megállítására, az utolsó mentsvár az egymás után elhallgató vészjelzéseket és segélykéréseket követő csendben. Mindegyik hajó – a fedélzeti fegyverek mellett – csak egy-egy bombát szállított, ami akár pazarlásnak is tűnhetett azok számára, akik nem ismerték azokat a négy emelet magasságú pokolgépeket, amelyek egyenként is képesek voltak egy naprendszer elpusztítására.

Alec Remus pontosan tudta, hogy mire alkalmasak ezek a fegyverek, hiszen ő tervezte és építette őket.

– Ellenőrizd újra! – adta ki a parancsot.

– A külső héj intakt – kezdett bele a Ragyogás központi számítógépének kellemes basszusa, a már vagy százszor végrehajtott protokollba. – Az elektromágneses mezők lencségi stabilak. Az anyag-antianyag szeparáció teljes, a reakció az élesítést követő huszonnyolcadik másodpercben beindítható.

– Teszteld a gátlómezőt!

– Teszt elindítva. A gátlómező az aktiválást követő huszadik másodpercre teljesen felépül.

– Lassú – zsörtölődött Alec. – Tíz másodperc kell.

– A jelenlegi energiafelhasználás mellett ez lehetetlen – felelt a gép. – A hipertéren kívül is csak tizenöt másodpercre tudom biztonságosan leszorítani.